Ч. 225. Субота 17 (4) жовтня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за злоsенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З краєвих соймів. — З Балкану. — Конференция держав.

Вислідом послідних конференций між чеськими міністрами а соймовими сторонництвами есть то, що Німці не гадають занехати обструкциї в ческім соймі. Один з провідників Німців заявив отверто, що обструкция не звертає ся против маршалка краю, лише против президента міністрів бар. Бека. На згаданих конференциях незвичайно остро критикували чеські посли политику міністра рільництва п. Прашка. Найбільше виступали против него бувші міністри др. Пацак і др. Форшт.

На вчерашнім засіданю ческого сойму відчитано заяву ческих послів народно-социялістичних і правно-державних, котрі противлять ся анексиї Босни і Герцеґовини з оглядів правно-державних. Після їх гадки треба було рішати о тім при помочи загального народного голосованя, а не анексиєю. Відтак відчитано інтерпеляцию пос. Пінкаса і тов. Інтерпелянти іменем молодочехів, аґрарців і старочехів, вказуючи на проклямацию монарха, видану до населеня Босни і Герцеґовини, запитують правительство, чи готове соймови предложити до наради ту проклямацию та письмо монарха з дня 5 жовтня в справі Босни і Герцеґовини. Німецкі посли вели дальше обструкцию. При кінци засіданя відчитав намістник цісарске письмо, котрим закрито ческий сойм. Правительство рішаючись на той крок, руководило ся лише гадкою усуненя всего, що могло би спинити успокоєнє сторонництв і забезпеченє публичного ладу.

На вчерашнім засіданю буковиньского сойму ухвалено вислати депешу до Монарха з висказами желань з нагоди анексиї Босни і Герцеґовини.

В Туреччині від часу проголошеня анексиї Босни і Герцеґовини розпочав ся бойкот австрийскої торговлі. Бойкот зазначує ся тим, що в турецких портах робітники не хочуть виладовувати товарів з австрийских кораблів, а публика не хоче тими кораблями їздити. Аґітация за бойкотом австрийских товарів і купців та кораблів Льойда веде ся словом і письмом та з Константинополя ширить ся на провінцию. Вчера в Константинополи роздавано брошуру, взиваючу, аби Турки не купували австрийского цукру. Як зачувати, есть намір розтягнути при помочи тайного комітету надзір над всіми турецкими щловими урядами і здержувати насильно тих, котрі купували би австрийскі товари. Аґітацию веде молодотурецкий комітет в порозуміню і при помочи правительства.

З причини вісти про спалене австрийскої хоругви в Шабаци і переведені в звязи з тим арештованя, удали ся вчера вечером сербскі академики в Білгороді на збори перед мінїстерством внутрішних справ, аби против тих арештовань запротестувати. Коли шеф секциї Ностич подав до відомости в імени міністерства, що увязнених випущено вже на волю, товпа піднесла оклики в честь правительства і пішла відтак перед палату намістника престола та устроїла єму велику овацию. Наслідник престола виголосив таку промову: Любі браття! Ваше одушевлене єсть для мене доказом вашої спосібности до оборони ваших прав силою, коли инакше не буде можливо. Біль, завданий нам, відчуваємо всі разом, але мусимо загоїти отверту рану в нашім серци, аби ми могли жити, аби були готові одного дня доказати під стягом короля Петра, що Сербія не може бути живим небіжчиком і аби ми могли станути до борби з тиранами. Звізда Сербії мусить заблиснути, инакше нарід марно пропаде. — Ту бесіду принято одушевленими

6)

В ярі.

(З російского — Антона Чехова).

(Дальше).

Вкінци вернули домів. Перед воротами і коло склепу сиділи на земли косарі. Уклеївці звичайно не робили у Цібукина і він мусів наймати чужосільчан. Тепер, потемки, видавало ся, немов би сиділи тут люди з довгими, чорними бородами. Склеп був отвертий і крізь двері видко було, як глухий грав зі своїм склеповим помічником в дамки. Косарі співали тихо, ледве чутно, або просили голосно, аби їм заплачено за нинішний день. Але їм не плачено, умисно длятого, щоби лишили ся ще й на завтра. Старий Цібукин в камізольці, без сурдута і Аксиня пили чай коло ґанку під березою; на столі горіла лямпа.

— Татусю! — говорив за ворітьми один косар голосом, немов би хотів дразнити: Заплати хоч половину! Тату-усю!

А зараз потім роздав ся сьміх і знов розпочав ся ледве чутний спів...

Єлізаров також присів ся до стола.

— Отже ми були на ярмарку — почав оповідати. — Бавились ми, дітоньки, слава Богу, дуже добре. Але там лучило ся щось, що було дуже не добре! Коваль Сашка купував собі тютюн і дав купцеви нову піврублівку. Але гріш був фальшований — говорив Єлізаров і оглянув ся: хотів говорити шептом, але говорив придавленим, хрипким голосом, так що всі могли его чути. — Але піврублівка була фальшива. Питають его: „Звідки ти еї взяв?“ „То — каже — дав мені Анисим Цібукин. Як я був у него на весілю — каже... Покликано поліцию і забрано его... Гляди, Петровичу, аби що з того не вийшло, які непотрібні сплетні або що...

— Тату-усю! — дразнив все той самий голос перед воротами. — Тату-усю!

Настало мовчане.

— Ах, дітоньки, дітовьки, дітоньки... заворкотів скоро Єлізаров і встав. Сон его брав ся. — Ну, дякую вам за чай, за цукор, дітоньки. Вже час іти спати. Я вже ні до чого, всі бальки в мені перегнили. Го-го-го!

І відходячи сказав:

— Здасть ся, вже час умирати!

І голосно сплакнув.

Старий Цібукин не випив свого чаю, але мимо того сидів і думав. Єго лице було таке, немов би він прислухував ся крокам Єлізарова, що був вже на улици.

— Коваль Сашка певно збрехав — сказала Аксиня, що відгадувала его думки.

Він пішов до хати і вернув трохи пізнійше зі звитком; розвинув его і — заясніли новіські рублі. Взяв одного, попробував его зубами і кинув на стіл; відтак кинув ще один...

— Ті рублі справді фальшиві — сказав глядячи на Аксиню, немов би не міг того зрозуміти. — То ті... що їх тоді Анисим подарував. Возьми їх, доню — шепнув впихаючи їй в руку звиток — возьми і кинь де в кирницю... Нехай їх чорт... І гляди, аби не було віяких поговірок і аби не прийшло до яких неприємностий... Поспрятай стіл і загаси сьвітло.

Ліна і Прасковя, що сиділи в шопі, бачили, як сьвітла одно по другім погасали; лиш на горі у Варвари блимали сині і червоні лямпки перед сьвятими образами і звідтам віяв спокій, вдоволене і невинність. Прасковя зовсім не могла до того привикнути, що еї дочка віддала ся за богача і коли до неї загостила, крутила ся боязливо по подвіри та розглядала ся усьміхаючись; їй висилано тоді чай і цукор. І Ліна не могла до того привикнути і від коли еї муж від'їхав, спала не в своїм ліжку, лише як попало — в кухни, або в шопі; кождого дня мила підлогу і їй видавало ся, що працює за денну заплату.

І тепер, вернувши з ярмарку, випили чай в кухни з кухаркою, пішли відтак до шопи і поклали ся на землю між санками і стіною. Було тут темно і заносило упряжию кіньскою. Всюди в цілій хаті погасли сьвітла, відтак чути було, як глухий замикав склеп і як косарі на подвірю ладили ся спати. Далеко, у Хримінів молодших, грано на гармониї... Прасковя і Ліна почали засипляти.

Коли їх пробудив відгомін кроків, було вже ясно від сьвітла місяця, в дверях шопи стояла Аксиня з постелию під пахою.

— Тут може буде холоднійше — сказала, відтак увійшла до середини і поклала ся майже під самими дверми. Місяць осьвічував цілу еї стать.

оплесками і окликами в честь короля і наслідника престола.

Times оповіщує на вступнім місци статю о становищи Росиї в справах балканьских та додає, що статя уміщена на жаданє росийского правительства. Після тих вістий, Росия так само як Франция і Анґлія узнає крок Австро-Угорщини і Болгариї невідкличним, мимо того, що то противить ся берлиньскому договорови. Росия буде домагати ся, аби крім Туреччини також Сербія і Чорногора одержали відшкодованє, але не коштом Туреччини, то значить, що хоче відшкодованя грошевого. Відшкодованє для Росиї буде становити ревізия постанов берлиньского договору в справі Дарданелів. Та статя, написана за вказівками Ізвольского, вказує ясно, що европейска конференция узнасть анексию Босни і Герцеґовини та независимість Болгариї, дальше анексию Крети, і заявить ся за грошевим відшкодованєм із сторони Австро-Угорщини, Грециї і Болгариї в користь Туреччини, Сербії і Чорногори. Як доси звістно, всі держави згодили ся вже на конференцию.

Новинки.

Львів, дня 16-го жовтня 1908.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала заступниками учителів в школах середних між иншими: Волод. Солтисїка в ґімназиї в Бродах, Ів. Лесняка в ґімн. в Дрогобичи; Стеф. Підручного в руских ґімназиї в Перемишли; дра Льва Розенцвайґа в ґімназиї в Теребовли; — перенесла між иншими Ґвідона Гольцера з польскої ґімназиї в Перемишли до VII ґімн. у Львові; — установила посаду учителя гр. кат. релїґії в женьскій школї ім. Франц Йосифа в Коломиї.

— **З почти.** Від дня 1 падолиста с. р. можна уживати до оплачуваня листів лиш марок нового видання. Марки почтові попередного видання, наліплені на листах по дни 31 жовтня суть неважні, а листи заосмотрені такими марками будуть уважати ся за неоплачені. Марки почтові попередної емісиї неуживані, які би ще знаходили ся в посїданю публики по 31 жовтня, можна буде в часї від 1 падолиста до 31 грудня 1908 виміняти у всїх урядах почтових безплатно на марки нового видання, а від 1 січня 1909 вже лиш за оплатою належитости за виміну по 1 сот. від кождої марки. Дирекция почт і телеґрафів зазначує однак виразно, що повисші постанови відносять ся виключно лиш до марок почтових. Всякі же инші значки почтові, отже карти кореспонденцийні, листи карткові, опаски, карти ощадности, бляннкети телеграмів, кредитованих та формулярі для оплати податків давної емісиї суть і дальше важні.

— **Дрібні вісти.** Вечір піснї і гумору, устроений дром Львом Лопатиньским, відбуде ся в Яворові, в недїлю дня 18 с. м. в салї польского „Сокола“ з богатою вокально деклямацийною програмою. — В окружнім судї в Станиславові розпочала ся вчера перед полуднем карна розправа в справі звістних заворушень в Коропци з дня 6 лютого, в наслїдок котрих погиб Марко Каганець. Обжаловано 29 селян і 2 селянки о злочин публичного насильства і провину збіговиска. Розправа закінчить ся завтра. — З львівского повіта виїхало до Дальматиї 5 жандармів, а з тернопільского повіта 1 з Тернополя з 4 в инших станиць жандармских. — На ул. Личаківскій загубив пахтяр Б. Аксельрад полярес з 280 К. — В Петербурзї занедужало в послїдній добі на холеру 54 осіб, а з того померло 27; загальне число недужих виносить 1024. — На шкарлятину у Львові занедужало дня 12 с. м. 7 осіб, подужало 9, а осталось в лїченю 236. — В дорозї до стациї Міяс оренбурґскої ґуберниї в Росиї напали розбишаки (очевидно полїтичні!) на почту і зрабували 40.000 рублїв.

— **Перенесенє мощів** бл. п. Анатоля Вахрянина і его отця Климентія з 13 поля Личаківского кладовища до родинної гробницї відбуде ся дня 22 жовтня (четвер) о годинї точно 10 рано. На сей сумний обряд запрошує родина всїх свояків, приятелів і львівску, руску громаду. Заупокійні тихі Службы Божі з панахидою відбудуть ся в пятницю, дня 23 жовтня о годинї 9·30 в Преображеньскій церкві.

— **Огнева катастрофа в Ню-Йорку.** На передмістю Ню-Йорка, де мешкають майже самі зайшлі до сего міста Італїянці, вибух сими днями огонь, котрий довів до страшної катастрофи, в котрій зґинуло 11 людий. Нема, здаесь, сумнїву, що огонь був підложений. Коли на місци огню явив ся перший трен сторожі пожарної, розходило ся передовсїм о то, щоби ратувати людий, котрих житє було дуже загрожене. На сходах горіючого дому глотила ся товпа людий на пів голих, котрі одні другим заступали дорогу і утрудняли ратунок; у вікнах було видко жінки з перепудженими лицями, котрі скидали на долину свої дїти, підчас коли за ними вже так горіло, що одіж на них займала ся і волосе смалило ся. В той спосіб виратовано 12 дїтий скиненних з 2 і 3 поверха, котрих стоячі на долинї люди половили. Тимчасом удало ся сторожі пожарній на стілько зробити лад на сходах, що она могла дісгати ся до середини і тепер показало ся, що цїлі сходи другого і третого поверха були цїлі облиті нафтою, а в наслїдок того цїлий дім за кілька мінут горів як сьвічка. З найвисшого поверха, де мешкала родина Форчїлльо, не міг нїхто видобути ся через горіючі сходи; якийсь час було там чути страшний крик і плач розпуки, а відтак все притихло. Коли сторожа пожарна видобула ся опісля на той поверх застала вже цїлу родину видушену. Межи трупами однак найдено 13-місячну дитину ще живу і мимо того, що она також була попечена, есть надія виратувати еї від смерти. Одна матір, якась Роза Скеттіно, ратуючи свої дїти вхопила одну донечку на руки і пустилась з нею крізь огонь до вікна. Одіж горіла на нїй і на дитинї, а она пригашувала огонь руками лиш на дитинї і держала еї доти, аж пожарник міг вилїзти до вікна і відобрати від неї дитину. Тодї побігла она ще й по другу донечку, але вже не вспіла еї виратувати. Опісля найдено матір вже неживу з дитиною на руках. Звірским палїям розходило ся, видко, не так о то, щоби дім пустити з димом як радше о то, щоби видушити всї тоті родини, які мешкали в тім домі. А треба додати, що там мешкали самі бідні люди італїяньскі робітники і зарібники. Злочинців не удало ся й доси вислїдити.

— **Репертуар руского театру в Коломиї** (Саля каси щадничої. Початок $7\frac{1}{2}$ вечером. Абонамент на 6 вистав 12 К. Білети продає „Народна Торговля“).

В суботу, 17 с. м. „Продана наречена“, опера в 3 діях Ф. Сметани.

В недїлю, 18 с. м. (послїдне представленє) „Серед бурі“, історичні картини зі співами в 5 діях Б. Гринченка.

— **Про дефравдацию в львівскім урядї податковім** подають тепер ще слїдуючі подробицї: В який спосіб міг Атляс здефравдувати так велику суму? Він був здаесь вже приготовлений на вплату банку гіпотечного суми 78.000 кор. і для того вже наперед прилагодив

Она не спала, вітхала заєдно і перевертаючи ся від горяча з боку на бік, поскидала майже всьо з себе. І в яснім сьвітлї місяця яке то було хороше, яке горде зьвіря!

Минув якийсь час і знов роздав ся відгомін кроків; в дверях появив ся старий Цібукин цїлком білий від сьвітла місяця.

— Аксинє! — відозвав ся. — Чи ти тут?

— Так! — відповіла гнївно.

— Я казав тобі кинути гроші до кирницї. Що ти з ними зробила?

— Ще що, гроші до кирницї кидати! Я виплатила їх косарям!

— Ох, Боже! — сказав старий здивований і наляканий. — Ти з розуму хиба зійшла... Ох, Боже мій!

Сплеснув руками і пійшов. А ідучи все щосьворкотів.

Трохи пізнїйше Аксиня сїла і вітхнула гнївно. Відтак встала, зібрала постіль і пійшла.

— Чого ви мене сюди віддали, мамо — сказала Ліна.

— Га, щож, треба віддавати ся, донечко. Не ми так зарядили.

І чувство великого непотїшеного смутку хотїло ними заволодїти. Але їм здавало ся, що хтось глядить з неба, звідтам з гори, де зірки сияють, що той хтось бачить всьо, що діє ся в Уклеєві і сторожить над тим... І хоч би як велике лихо було, то однако ніч тиха і чудесна і в Божім сьвітї все таки правда жиє і буде вічно жити, так само тихо і чудесно; і всьо на сьвітї жде лиш на ту правду, аби з нею сполучити ся, так як тепер сполучила ся ніч зі сьвітлом місяця...

Успокоївшись тим і тїсно притулившись до себе, обі знов заспали.

VI.

Вже давно прийшла вість, що Анисима арештовано за фальшованє і розповсюднюванє фальшивих гроший. Минули місяцї, минуло більше як пів року, минула довга зима, прийшла весна і всї в хатї і в селї привикли вже до гадки, що Анисим сидів в арештї. І коли хто в ночи переходив попри дім і попри склеп, думав о тім, що Анисим в арештї і коли на кладовищи задзвонили дзвони, то й тодї дивним дивом приходило не одному на гадку, що він сидить в арештї і жде на суд.

Здавало ся, немов би яка тїнь повисла над цїлою оселею Цібукиних. Дім став темнїйший, криша почала ржавіти, тяжкі, зелїзом окуті і на зелено помальовані склепові двері поморщили ся, а й старий Цібукин видавав ся темнїйший. Вже від давна не стриг собі волося і бороди, не вскакував вже як давнїйше на візок і не сварив вже на жебраків. Сили опускали его і то видко було по всїм. Люди вже менше его бояли ся і полїцийний пристав списав в склепі протокол, хоч так само як і давнїйше взяв хабара; і три рази взивано старого за потайну продаж горівки до міста та все відкладано реченець задля неприсутности сьвідків, так що старий від того всього аж подав ся.

Їздив часто до сина, віддав справу якомусь адвокатови, подавав кудись просьби, купував до ріжних церков хоругви. Інспекторови вязницї, в котрій сидів Анисим, подарував срібну тацу під склянку на чай з написию: „Більше, як пе ся, не пе ся“ і з ложочкою з довгим держаком.

— Нема нїкого, хто би порядно займив ся справою — говорила Варвара. — Ох ох-ох! Колиб попросити якого пана, щоби написав до начальства. Може би до розправи випущено его на волю. Чого він має вже тепер сидїти.

І она була засумована, але стала повнїйша і білїйша, сьвітила як і перше в своїй комнатї лямпки перед сьвятими образами, уважала, аби дома всьо було чисте і частувала гостий конфітурами і яблочними повилами. Глухий і Аксиня продавали в склепі. Розпочато нове підприємство — цегольню в Бутьокинї і Аксиня їздила майже кождого дня туди, повозила сама і коли стрічала знакомих, простягала шию як змия з молодого жита і усьміхала ся загадочно. А Ліна бавила ся все з своєю дитиною, що народила ся перед великим постом. Дитина була мала, суха і аж сьмішно було, що оно кричало, дивило ся, уважало ся чоловіком і називало ся навіть Никифором. Оно лежало в колисцї, а Ліна відступаючи ся до двери, говорила кланяючись:

— Добрий день, Никифоре Анисимич!

І кидала ся на дитину та вкривала еї поцїлунками. Відтак знов відступала до двери та витала ся:

— Добрий день, Никифоре Анисимич!

А він підкидав свої червоні ніжки і плакав та сьміяв ся рівночасно, як тесля Єлїзаров.

(Дальше буде).

собі квіт на 8.000 кор. Дня 14. липня приніс возьний ті гроші до ліквідатури і тут виставлено квіт на згадану суму без підпису ліквідатора. Возьний пішов відтак до каси, де Атляс заступав касиера, відчислив єму гроші і дав квіт підписати, прибити штампілію і подати через віконце урядникови, що веде „реєстр“ касовий, щоби він записав до него суму 78.000 кор., вписав на квіті артикул реєстру і підписав его побіч підпису касиера.

При касї була глота і возьний, чи сам не хотячи чекати, чи длятого, що Атляс казав єму прийти пізнійше по квіт, вийшов. Атляс тимчасом всунув через віконце до реєстранта не квіт з ліквідатури, але свій на 8.000 кор., однак без свого підпису. Реєстрант вписав до реєстру квоту 8.000 кор. і фірму платячого банку, виписав на квіті такий сам артикул, як в реєстрі і хотів поставити свій підпис, але побачив, що нема підпису касиера; звернув тоді той квіт Атлясови до підписаня а сам залагоджував дальші вписи. Атляс знищив тоді свій квіт на 8.000 кор. а на квіті з ліквідатури на 78.000 кор. виписав артикул з реєстру касового, поставив на нїм свій підпис, сфальшував підпис реєстранта і остаточно віддав квіт возьному, коли той пізнійше знов прийшов. Так отже мав банк квіт на вплачені 78.000 кор. податку.

По замкненю каси по 1 год. реєстрант і касиер мусять числити свої записки і переконати ся, чи годять ся. Атляс вписав до своеї „штрацци“ 8000 кор. а така сама сума була вписана і в реєстрі, отже все було добре. По кількох днях, Атляс, певний того, що реєстрант не буде заглядати до попередних записків, видер дві картки з реєстру, котрий завсігди по замкненю каси брав до себе і ховав, та переписав на таким самім друку, але при позиції банку гіпотечного вставив вже замість 8000 суму 78.000 кор., однак на самій долині лишив загальну суму все-таки о 70.000 кор. меншу, бо в противнім случаю дефравдация була би легко вийшла на верх.

Як би не дефравдация екзекутора Капаровского, то дефравдация Атляса й до нині не була би вийшла на верх. Слїдячи за дефравдациєю екзекутора пригадано собі, що Атляс і Капаровский жили в дружбі і підписували собі взаїмно векслї. Тоді то зробило ся підозріне, чи Атляс не помагав Капаровскому. Один з урядників, котрий переглядав реєстри, добачив, що вплати з дня 13 липня виносили 250 000 кор. а вже з 14 липня лиш 89.000 кор. Такий наглий скок впав єму в очи і він почав счислювати поодинокі позиції та викрив в долині фальшиву суму. В той спосіб вислїджено дефравдацию Атляса.

— **Руска Захоронка в Стрию.** Перші конститууючі загальні збори тов. „Руска Захоронка“ в Стрию на Шумлянщині відбудуть ся в неділю, дня 18 с. м. о год. 11·30 в полудне в „Народного Дому“. Передвступні роботи коло отвореня захоронки вже майже скінчені. Комітет основателів закупив на захоронку реальність на розі улиці Руской і Шумлянщини за суму 6.000 кор., котру то квоту позичено в касї на сплату в 6 піврічних ратах за порукою 11 членів. Роботи коло внутрішного уладженя вже виконують ся, так що з днем 1 падолиста захоронка буде отворена і до публичного ужитку віддана. Догляд над дітьми буд поручений сс. Служебницям. Русини особливо в Стрийщині, з огляду на важну задачу товариства, повинні приступати в его члени (вписове 1 К, місячна вкладка 20 сот.), а також причиняти ся датками до покритя коштів закупна дому і внутрішного уряджения. Датки належить складати на руки п. Ольги Тишиньской в Задатковій касї в Стрию.

† **Померли:** Ксенофонт Якубовский, народний учитель в Чернівцях, помер дня 12. с. м. в 24-ім році житя, в три тижднї по своїм вінчаню. Покійник пробував своїх сил на літературнім полї, поміщуючи поезиї і оповідання в „Буковині“ і в „Рускій Радї“ під псевдонїмом Кс. Недоленко. — У Львові померла Антония Видацка, властителька реальности в 80-ім р. житя.

Господарство, промисл і торговля.

— Звіт товариства торговельно-промислового „Сокільский Базар“, стоваришеня заре́єстрованого з обмеженою порукою у Львові, за місяць вересень. Сей рік завдяки зрозуміню ваги торговельного розвою, серед більшої части нашої суспільности зазначив ся в перших трех місяцях значним зростом торгу так в склепі як і через замовленя почтою. Сей прояв додатковий заохочує наше товариство до тим більшої і енерґічної праці в тім напрямі і додає відваги до сповнюваня бажань многих патриотів з провінциї до закладаня філій по близших місцях краю. Торг в вересни був о 837·37 корон більший чим торг в місяці вересни минувшого року. На уділи вплачено 50 кор., на фонд резервовий 4 кор., стан уділів 30 вересня 1909 р. 3752 кор., вкладок вплинуло 2314 кор, вкладок звернено 200 кор. Стан вкладок з 30 вересня 1908 р. 20.806·06 кор. Стан фонду резервового з 30 вересня 1908 р. 200 кор. Оборот касовий в вересни 15·4000·66 корон. До товариства приступили: Вп. А. Цап зі Львова з 1 уділом, А. Витвицка, учит. з Коломиї з 1 уділом. Всїх доси членів є 112 з 176 декларованими уділами. Уділ виносить 25 кор., вписове 2 кор., стопа від вкладок 5%. В перших днях падолиста наступає торжественне отворене складу в Стрию, при ул. 3 го мая. — Товариство „Сокільский Базар“ у Львові, ул. Руска ч. 20.

Телеґрами.

Відень 16 жовтня. Іспаньска королївска пара від'їхала назад до Мадриду.

Берлин 16 жовтня. Віденьский дописуватель „Börsen-Courrier-a“ обговорює внутрішну ситуацию в Австриї і зазначує, що справа національна в Чехії єсть огнищем дуже небезпечним. Змаганя, щоби законом язиковим, увзглядняючим жаданя обох оародів і реформою виборчою утворити в Чехії зносний стан, не довели до нїчого з причини пристрасти і онору як Нїмців так і Чехів. Ключ цілої політики внутрішної в Австриї лежить нинї більше як коли небудь в ческім соймі. Німецка обструкция в тім соймі може сумно відбити ся на здібности до працї парляменту, в котрім Чехи на німецку обструкцию в соймі схотять відповісти ческою обструкциєю. Така безцїльна і безумна акция може затамувати рух цїлої машини державної. Бажати би потреба, щоби правительству удало ся довести до порозуміня і усунути той внутрішний конфлїкт в хвили, коли до брам держави пукають важні справи, коли Угорщина виступає з жаданем в справі Босни і Герцеґовини і коли рішають ся важні справи в заграничній політицї. Внутрішні роздори можуть вплинути лиш некористно на першім місци Австриї за границею. Треба отже конче управильнити національну справу в Чехії, що може настати лиш при взаїмних уступках одної і другої сторони.

Льондон 16 жовтня. Бюро Райтера доносить з Байрута під вчерашною датою: Жителї міста не дали причалити до берега двом австрийским кораблям, котрі везли також почту.

Льондон 16 жовтня. Комунїкат міністерства справ заграничних стверджує, що вислїдом конференциї межи Ізвольским а Ґреєм єсть повне порозуміне особливо що до подій на всході і в центральній Азиї.

Льондон 15 жовтни. Бюро Райтера доносить з Константинополя: Окружна нота Порти до держав звертає увагу на чутку о збройеню Болгариї. Нота увіряє, що Туреччина хоче удержати мир, мусїла би однак поробити відповідні зарядження, коли би Болгария не перестала зброїти ся.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середнеевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені **звіздкою (*)**. Нічна пора числить ся від **6 год. вечером** до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·48, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 20/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·35, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова Ворохти (від 1/7 до 31/7): 6·40.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1 46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави руской 11·35 в ночи (що неділї)

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2 15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).